

[P. A. Poulsen.]

klage; når vi får 15 kg til hvert bistade, har vi nok til foder. Om vi så skulle have dette sukker til den almindelige butikspris og ikke betale den høje pris, vi nu gør, er noget andet, det er jeg i og for sig ligeglad med som biavler; bare honningprisen kan blive sat lidt op, kan man for min skyld gøre, hvad man vil i så henseende.

Jeg kan anbefale, at vi snarest muligt får det foreliggende lovforslag ophøjet til lov.

Oluf Johansen: Bier er de eneste husdyr, man har lov til at føde på andres ejendom. Man kan ligefrem anlægge sin bigård med henblik herpå og uden at komme i konflikt med loven og vedkommende nabo, idet det kan diskuteres, hvem der har størst økonomisk fordel: biavleren eller landmanden, frævleren og havebrugeren. De små flittige dyrs bestøvningsarbejde er så værdifuldt, at deres indsats må betragtes som en samfundssag, et led i økonomien i mark og i have, og ud fra denne betragtning er det rigtigt, at tanken henledes på også at træffe beskyttelsesforanstaltninger overfor dem mod den skade, de kan komme ud for ved pudring og sprøjtning af træer og blomster.

Men foruden den fordel, jeg her har nævnt, kommer naturligvis først og fremmest den fordel, de yder biavleren, og man bør ikke blot regne fordelene ud i penge, også den dejlige honning til de dårlige halse i vintertiden betyder noget — når jeg kommer i huset hos en biavler, er jeg altid forklebet. Men også andre ting må man regne med. Biavleren er et slags husflidsmenneske, der må have kendskab til bierne og sans for at passe de små væsener med omhu. Livet i et bistade former sig efter bestemte regler, bestemte love, der må kendes og overholdes, og at gå biavlerens ærinde til f. eks. varedirektoratet eller andre lignende kontorer er som at bringe en højt betroet skat i andres varetægt.

Jeg henstiller i denne forbindelse til den højtærede landbrugsminister at fremføre et biavlerønske for sin kollega handelsministeren, nemlig om at få fornøden valuta til indkøb af bidronninger. Disse kommer som regel fra Italien, og så vidt jeg har forstået, kan de rigtige rødkløverbier kun fås ved den nødvendige avlsmæssige fornyelse gennem disse dronningekøb; den hjemlige produktion af dronninger kan ikke løse denne opgave helt tilfredsstillende, da sygdomsforhold og lignende her kan gøre sig gældende.

Hvad angår det foreliggende forslag, skal jeg ikke gå i enkeltheder; det er udarbejdet af et udvalg af sagkyndige, og deres indstilling har den højtærede landbrugsminister taget til følge og fremsat som lovforslag.

Den betydeligste opgave er at bekæmpe bipesten, og hertil har staten lige siden den første lov af 1908 ydet årlige tilskud. Alt er jo relativt, og under hensyn til den prisudvikling, der har fundet sted, må det erkendes, at de beløb, der er ydet indtil nu, har været meget små. Det er derfor rimeligt, at denne anerkendelse finder sted gennem en forhøjelse, så at der ydes indtil 85 000 kr. årlig. At disse beløb ikke blot tager sigte på sygdomsforhold, men på fremme af biavlens i al almindelighed, er en såre naturlig ting. Der tages sigte på at yde tilskud også til kursus til uddannelse af tilsynsmænd og nævn til bisygdomsinspektører, altså såvidt jeg forstår en slags landbrugs-konsulenter, og alt det skulle bistå biavlerne i deres daglige arbejde og hjælpe mod de sygdomsangreb, der kan være tale om. Alt dette skulle ikke forringe udsigterne for fremtiden, tværtimod.

Jeg skal som sagt ikke gå i enkeltheder, men vil udtrykke mit partis tilslutning til lovforslaget og til dets hurtige gennemførelse.

Formanden: Jeg giver ordet til den højtærede handelsminister, for at han kan besvare de spørgsmål, der er rettet til ham.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Der er i denne debat rettet nogle spørgsmål til mig, som jeg skal forsøge at svare på.

Et af spørgsmålene drejer sig om sukkeret til biavlerne; biavlerne mener, at sukkeret er for dyrt, Sagen er den, at den pris, biavlerne betaler for sukkeret, er den rigtige pris, det er nemlig produktionsprisen, hvorimod butiksprisen er den forkerte pris, i hvert fald i den forstand, at det er en pris, hvori der indgår et stort statstilskud. Det må vel være rimeligt, at biavlerne på lige fod med andre, der erhvervsmæssigt udnytter sukkeret, betaler produktionsprisen. Det synes jeg ikke det vil være rigtigt at gøre nogen ændring i.

Derimod kan man så rejse det spørgsmål, om honningprisen er rigtig, og det må jeg tilstå at jeg er ude af stand til at vurdere her. Men det må jo kunne tages op til undersøgelse i prisdirektoratet, om man med den sukkerpris, der er, og med de øvrige omkostninger, der kan være tale om, kan anse den gældende pris for honningen for rimelig.